

trov, at der er ganske den samme Opfattelse nu som i 1872. I 1872 var det forlængst fastslaaet, at det var Statens Opgave at behjse vore Farvande. Den samme Opfattelse gælder nu, men det udelukker jo ikke, at Staten kan slutte visse Kontrakter med særlig interesserede, saaledes som vi hørte for om Lohals Havnesyr og deslige. Det sker endnu. Nu vilde man selvfølgelig ikke være falden paa at træffe nogen Overenskomst med Aarhus om Tyrnlæg, men da Vhen en Gang har givet dette Bidrag, forekommer det mig vedblivende at være ret naturligt og rimeligt, at naar Aarhus har betalt 600 Kr. for den ringere Fordel, kan man ogsaa lade Vhen betale dem for den større Fordel. Men det hele har faare lidet at betyde, og man kan jo godt overveje Sagen mellem 2den og 3dje Behandling.

Saa er der Spørgsmaalet, der angaar Bestyreren for meteorologisk Institut. Den højtærede Minister protesterede mod Tallet 4,800. Han sagde, at Sagen var 4,000 Kr. med Frihold, men det bliver jo dog omtrent 4,800 Kr. At den nuværende Bestyrers Forgænger fik sit Honorar forhøjet, var jo ganske naturligt. Instituttet begyndte meget maalt og maatte nærmest betragtes som et Forsøg. Det udviklede sig saa til en større Virksomhed, og saa var det jo ganske naturligt, at den daværende Bestyrers Honorar forøgedes. Men da den nuværende Bestyrer overtog sin Post, havde Instituttet allerede udviklet sig til en ret omfattende Virksomhed, der naturligvis som alle den Slags Virksomheder i Tidens Løb er bleven udvidet. Men det alene vil ikke være tilstrækkelig Grund til at forhøje Bestyrerens Honorar.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Minister for Island angaaende Stationskfibet. Jeg talter den højtærede Minister for de forskellige Oplysninger, han fremkom med, og som der naturligvis skal blive taget alt tilbørligt Hensyn til under Finansudvalgets fortsatte Overvejelser over denne Sag. Som jeg fremhævede, have vi kun kunnet overveje dem meget flgigt — det indrømmer jeg — paa Grund af manglende Tid. Men der er dog et Par Ting, jeg maa sige allerede nu. For det første skal jeg henstille, om det ikke var rimeligt at forsøge paa, om ikke Altinget og de islandiske Finanser kunde bidrage noget hertil. Jeg indrømmer naturligvis, at Staten har en Opgave der, og det har den ogsaa anerkendt ved at sende et Stationskfib derop. Men naar det forlanges, at vi skulle udstrække det saa meget videre, som her er Tale om, i rent islandiske Interessers Tjeneste, turde det være ret naturligt, at der kom et Bidrag fra Island

selv. Der er desuden en anden Ting, der maa tages under Overvejelse, og hvorefter der eventuelt maa forhandles med den ærede Marineminister, nemlig om der ikke, som det ogsaa blev berørt af det ærede Medlem fra Bræsto (M. Hage), hvis man bestemte sig til at gaa ind derpaa, kunde foretages en Ombytning, saa at det nuværende Stationskfib, der er ude af Stand til at løse sin Opgave, ombyttedes med et andet Kfib, eller om der i det hele ikke kunde finde saadanne Besparelser Sted paa Udrustingskontoen, at Opgaven kunde løses uden forøget Beføstning for Staten. I saa Fald vilde jo de Betænkkeligheder, der nu næres, for en stor Del forsvinde. Hvad den af Altinget vedtagne Lov angaar, er det ganske sandt, at den ogsaa rammer Købmænd fra Island, der ere bosatte i København, men jeg for mit Vedkommende har ikke kunnet se rettere, end at der i den ligger, jeg vil ikke sige en fjendelig, men dog en uvenlig Tendens over for Danmark. Dette Indtryk er ikke blevet afkræftet af den ærede Minister, saa meget mindre som man jo ser saa mange Vidnesbyrd om, at denne Stemning har en ikke ringe Styrke baade paa Island i Almindelighed og særlig i Altinget. Netop det, at Loven rammer særlig haardt de Købmænd, der have Kontorer deroppe og betale høje Afgifter i Sammenligning med de mere løse Afgifter, der betales af andre Nationer, synes at tyde paa, at Braadden fortrinnsvis er rettet imod København.

Jeg skal saa vende mig til det ærede Medlem fra Kalundborg (M. Sørensen), som her var Mindretallets Ordfører. Det ærede Medlem henviste først til, at Bærftskontoen tidligere, i Provisorietiden, havde været lavere. Sa, det er ganske rigtigt, men det gør mig ondt at maatte gentage, hvad jeg tidligere har sagt i denne Henseende, at det gaar med denne Konto ligesom med andre paa de militære Ministeriers Budgetter, at den nødvendigvis maa stige. Her er denne Nødvendighed ganske øjenshynlig. Vi vide jo alle, at Arbejdslønnen i København er steget i denne Periode, og alene dette Hensyn vil bewirke, at i det lange Lidsrum, som det ærede Medlem omtalte, maa en Konto som denne, der for en saa væsentlig Del bestaar af Arbejdsløn, nødvendig stige. Der er jo ingen af os, der ønsker, at Staten skulde give sine Arbejdere, det være sig faste eller andre, lavere Løn end den, der anses for rimelig og anstændig i private Forhold. Den samme Betragtning finder i det væsentlige Anvendelse paa Materielkontoen. Den Bemærkning af det ærede Medlem kommer han derfor ikke